

МАЛКИЯТЪ БЪЖАНЕЦЪ

Когато надъ тракийските могили легна тъмна мъгла, Вълю стигна селцето.

Поробеното селце дишаше тежко. Ли-
стата на тополите трепереха. Отъ комините
се възправяха тънки стълбове димъ право
към небето. Улиците бъха пусты. Нѣкол-
ко деца се крѣпеха въ топлата пепель на
улицата. Задъ жълътния кръстъ на старата
черква, ръждясъль и потъмнѣль, слънцето
заплиташе златнитъ си жички.

Вълю спре при старата чешма съ зеле-
ният корито. Свали калпачето, плисна-
си две шепи вода на лицето, поседна на
забравения пътъ и се замисли.

Погледна наведената върба, покрила съ
пожълтѣль чадъръ чешмата и коритото,
спомни си ония отминали години, които
се бъха източили оттука. Той не познава-
ше робството, защото избѣга далече. Но
като гледаше продълнениетъ покриви, нѣкак-
ва горчива мяка щипѣше сърдцето му.

Като си почина хубаво, Вълю стана,
метна торбата, изпуха окърпеното си пал-
то и тръгна изъ уличката. Мина край нѣ-
колко кѫщи. Нѣкаква вихрушка сякашъ

бъше преминала надъ покривите. Стъкла-
та бъха изпочупени, комините изкривени.
Въ сиромашките дворове бъше легнала
бѣла мъгла.

Вълю спрѣ предъ една врата, преплете-
на съ суhi прѣчки. Протегна рѣка, попи-
на я и нѣщо му парна прѣститѣ.

— Това ли е нашата кѫща! — сепна се
той.

Надъ съборените дувари надничаха уз-
рѣли трѣни. Жълта трева покриваше дво-
ра и плочките по пътеката. Кѫщата бъше
пропаднала дълбоко въ земята. Надъ нея
плачеше окапалата ябълка.

Вълю отвори вратничето. Влѣзе въ дво-
ра. Огледа го като чужденецъ и чакъ ко-
гато видѣ тънката струйка димъ надъ ко-
мина, си отдѣхна.

— Останаль е нѣкой живъ още! — рече
си той, — и сърдцето му заби.

После премина двора, спрѣ предъ
кѫщната врата и почука:

— Чукъ, чукъ, чукъ!

Вратата се отвори. Една бѣла глава над-
никна изъ тъмното. Вълю се разтрепера.

— Мама! — рече си той, и отъ очите
му закапаха сълзи.

Старата жена погледна гостинина почу-
дена, помѣжчи се да си спомни нѣщо, по-
клати глава, па изведнѣжъ трепна и из-
вика:

— Ама ти ли си, Вълю! Охъ, синко не
те познахъ!

Майката заплака. Прегърна момчето.

— Азъ съмъ! — обади се Вълю. —
Какъ ще ме познаешъ? Толкова години

